

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/34/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611205313
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1611205313.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO : 35 724 803, zastúpenej AK TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, proti odporcovi: I.P. D., I. A., Z. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Spotrebiteľské združenie OSA, Bratislava, Fedinova 9, IČO : 42 260 086, zastúpené AK HKP Legal, s.r.o., Bratislava, Sasinkova 6, o zaplatenie 11.119,48 € s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Malacky zo dňa 18. 11. 2013, č. k. 5C 43/2011-60, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka **p o t v r d z u j e** .

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania **z a m i e t a** .

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania a to trov právneho zastúpenia vo výške 46,22 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie a priznal navrhovateľovi vrátenie súdneho poplatku vo výške 660,33 € po právoplatnosti uznesenia cestou Daňového úradu Bratislava. Zároveň rozhodol, že odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania doručeným súdu dňa 17.06.2011 domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom titulom neuhradenej pôžičky. Podaním doručeným súdu dňa 15.8.2013 navrhovateľ zoberal svoj návrh na začatie konania v celom rozsahu späť. Súd prvého stupňa preto podľa § 96 ods. 1, 2, 3 konanie zastavil a navrhovateľovi vrátil krátený súdny poplatok v zmysle § 11 ods. 3, 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Pokiaľ ide o náhradu trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a § 150 ods. 1 O.s.p. s tým, že navrhovateľ zavinil po procesnej stránke zastavenie konania späťvzatím návrhu, preto mu vznikla povinnosť uhradiť trovy konania odporcu a vedľajšieho účastníka. Odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli, ani si žiadne neuplatnil, preto mu prvostupňový súd náhradu trov nepriznal. Pokiaľ ide o náhradu trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi prvostupňový súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 s poukazom na § 150 ods. 1 O.s.p. Dôvod hodný osobitného zreteľa videl v tom, že vedľajší účastník je spotrebiteľské združenie, ktorého schopnosť ochraňovať záujmy spotrebiteľa je daná už cieľom činnosti združenia, vyplývajúcim z jeho stanov, preto trovy právneho zastúpenia advokátom nepovažoval súd ako účelne vynaložené, dokonca ich považoval za nehospodárne. Súd prvého stupňa

mal za to, že sám vedľajší účastník, vzhľadom na cieľ jeho činnosti disponuje rozsiahlymi znalosťami a vedomosťami v danej problematike, ktorou sa ako špecifickou zaoberá, a je inštitúciou spôsobilou účinne ochraňovať práva spotrebiteľa v súdnom konaní.

Záverom prvostupňový súd uviedol, že právny zástupca vedľajšieho účastníka si vyúčtoval odmenu úkon právnej služby prevzatie a prípravu zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, čo prvostupňový súd v danom prípade vyhodnotil ako trovy nepreukázané. Podotkol, že advokát zrejme považoval za potrebné oznámiť vstup združenia do tohto konania, o predmete ktorého nemal žiadnu vedomosť a zároveň oznámiť, že si uplatňuje trovy konania (súdu nebolo známe, či združenie malo vedomosť o tom, že do konania vstupuje). Z týchto skutočností vyplýval pre súd prvého stupňa záver, že úkon prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, nie je úkonom v tomto konaní preukázaným (keďže je zjavné, že advokát nemal vedomosť o predmete sporu), a trovy, ktoré si advokát za tento úkon uplatnil, nie sú trovami účelne vynaloženými.

Uvedené uznesenie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu Spotrebiteľské združenie OSA; jeho odvolanie smerovalo proti výroku, ktorým mu prvostupňový nepriznal náhradu trov konania. Vedľajší účastník zastával názor, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd nesprávne aplikoval ust. § 146 ods. 2 v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. prvostupňový súd mal po správnom rozhodnutí o trovách na základe ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. a zisťovať, či bol návrh voči odporcovi podaný dôvodne. Tým, že navrhovateľ zobral návrh späť v celom rozsahu, zaviniel, že konanie sa muselo zastaviť, pričom sa tak nestalo pre správanie odporcu. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu vznikli trovy konania z titulu právneho zastupovania advokátskou kanceláriou podľa vyhl.č. 655/2004 Z.z. o priznanie trov vedľajší účastník v konaní žiadal. Navrhovateľ sa od počiatku spoliehal na právnu negramotnosť spotrebiteľov a po pristúpení vedľajšieho účastníka do konania a vznosení námietky premlčania bol nútený vziať návrh na začatie konania späť. Odporca bol teda v konaní úspešný vďaka úkonu vedľajšieho účastníka, za ktorý ale vedľajšiemu účastníkovi nebola priznaná náhrada trov konania. SZ OSA je občianskym združením, založeným za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Prejednávaná právna vec je typickým spotrebiteľským sporom. Prvostupňový súd svojím postupom a nepriznaním náhrady trov konania poprel rovnosť podmienok v konkrétnom súdnom konaní, zasiahol do procesných práv vedľajšieho účastníka, garantovaných o.i. v § 93 ods. 4 O.s.p. a znemožnil mu reálny výkon úloh spotrebiteľského združenia vymedzených zákonom. Fakticky tým spotrebiteľovi odňal právo na kvalifikovanú pomoc spotrebiteľského združenia v rámci civilného procesu. Prvostupňový súd v hrubom rozpore s ust. § 173 ods. 9 O.s.p. vydal platobné rozkazy bez toho, aby z úradnej povinnosti skúmal neprijateľnosť podmienok spotrebiteľských zmlúv, čím poškodil spotrebiteľov. Vedľajší účastník vystupuje v konaní na strane odporcu a v prípade, že vedľajší účastník má vo veci plný úspech, súd mu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. prizná náhradu trov konania potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal, v danom prípade navrhovateľovi. Vedľajšiemu účastníkovi nie je možné odoprieť právo dať sa zastúpiť advokátom. Vedľajší účastník navrhol odvolaciemu súdu v napadnutej časti uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť a vedľajšiemu účastníkovi priznať náhradu trov prvostupňového konania vo výške 556,34 €, príp. uznesenie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 143,08 €.

Pokiaľ by sa odvolací súd stotožnil s názorom prvostupňového súdu, vedľajší účastník žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 109 ods. 1 písm.c/ O.s.p. pred vydaním rozhodnutia konanie prerušil a požiadal Súdny dvor Európskych spoločenstiev (Súdny dvor Európskej únie) o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka argumentoval tým, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa

podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka navrhovateľ považoval za nadbytočné a neúčelné. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, podľa navrhovateľa navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Prvostupňový súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Navrhovateľ zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť. Návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky preto navrhovateľ považoval za nedôvodný a účelový. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 171,97 €.

Odporca sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka písomne nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

V zmysle citovaného ust. § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Za predpokladu, že účastníkovi konania na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje vznikne právo na náhradu trov konania, môže byť náhrada trov konania priznaná aj samotnému vedľajšiemu účastníkovi.

Zo spisového materiálu súdnej veci je zrejmé, že súd prvého stupňa zastavil konanie z dôvodu, že pred začatím pojednávania vo veci samej dňa 20.08.2013 (č.l. 55 spisu) vzal navrhovateľ návrh v celom rozsahu späť. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zaviniel zastavenie konania, odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Analogicky podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.04.2012 (č.l. 30 spisu).

Podľa ust. § 25 ods. 1 O.s.p. si účastník ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta. Nakoľko vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník, je oprávnený tzn. môže sa dať aj vedľajší účastník v konaní zastupovať advokátom. V prejednávannej veci vedľajšieho účastníka zastupoval advokát na základe plnomocenstva, pričom z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by súd prvého stupňa popieral alebo spochybňoval právo vedľajšieho účastníka resp. ústavné právo každého - vrátane

vedľajšieho účastníka na právnu pomoc vyplývajúce z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, práve naopak. V prípade, že si účastník zvolí ako svojho zástupcu advokáta, musí však počítať aj so vznikom trov, nakoľko advokát má právo na úhradu svojich primeraných a opodstatnených nákladov. Preto skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama osebe neznamená popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a už vôbec to neznamená odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odvolačný súd považuje záver prvostupňového súdu o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za správny, keď v prejednávanej veci vzniklo v zmysle § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. odporcovi a aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi. Ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu potvrdiť prvostupňové rozhodnutie aj v prípade, ak je vecne správne vo výroku, nie aj v dôvodoch. Rozhodnutie prvostupňového súdu o trovách konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi je podľa odvolacieho súdu vo výroku vecne správne, avšak s neprávny odkazom v dôvodoch rozhodnutia na ust. § 146 ods. 2 v spojení s ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Správne mal prvostupňový súd o trovách konania vedľajšieho účastníka rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať s odôvodnením, že tieto nespĺňajú podmienku účelnosti nevyhnutnú pre priznanie náhrady trov konania s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že je nesprávne zamieňať okolnosti hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. s účelnosťou vynaložených trov v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania musí súd vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom. Účelnosťou je potrebné rozumieť vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa. Opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Vzhľadom na zmysel ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania je súd povinný posudzovať účelnosť pri každom úkone právnej služby samostatne. Naproti tomu použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter, pričom slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania.

V predmetnej právnej veci vedľajší účastník resp. právny zástupca vedľajšieho účastníka spolu s oznámením o vstupe do konania zároveň požiadal súd prvého stupňa o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh, vzniesol námietku premlčania a uplatnil si náhradu trov konania za dva úkony právnej služby. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania nepoznal predmet sporu a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. Nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. V prejednávanej veci vedľajší účastník vo svojom prvom podaní zo dňa 18. 4. 2012 taktiež vzniesol námietku premlčania. Nemožno však dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal návrh späť na základe vstupu vedľajšieho účastníka do konania, nakoľko späťvzatie návrhu je dispozičným právom navrhovateľa, keď v predmetnej veci ku späťvzatiu návrhu došlo bez uvedenia dôvodu. Vzhľadom na uvedené je potom potrebné sa prikloniť k tvrdeniu navrhovateľa uvedenému vo vyjadrení, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Dôvodný je aj argument navrhovateľa, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania.

Odvolačný súd zastáva názor, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 78/03, v zmysle ktorého nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi,

ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať. Preto odvolací súd v neposlednom rade prihliadol aj na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. Zároveň je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, v ktorých ako navrhovateľa vystupujú určité subjekty, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka. Pri rozposielaní oznámení o vstupe do konaní, vyjadrení (vznesenie námietky premlčania), ide o identické typizované úkony podľa vzoru, ktoré môžu byť generované aj automatizované, pritom nemožno v každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Takéto konanie vedľajšieho účastníka nemožno považovať ani za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené. Vyvoláva to skôr dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Odvolací súd vo vzťahu k rozhodnutiam iných krajských súdov, na ktoré navrhovateľ vo svojom vyjadrení a vedľajší účastník vo svojom odvolaní poukazujú, uvádza, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach resp. právnym názorom vysloveným iným odvolacím senátom v obdobnej veci. Aj po oboznámení sa s obsahom týchto rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka je vo výroku vecne správne, nakoľko navrhovateľ procesne zavinil zastavenie konania, a preto odporkyni a aj vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na ich náhradu. Odporkyni v konaní žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporkyni žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa ďalej zaoberal návrhom vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. (Pozn.: Od 1.12.2009 v dôsledku prijatia Lisabonskej zmluvy oficiálny názov Súdného dvora znie Súdny dvor Európskej únie; názov Súdny dvor Európskych spoločenstiev sa používal do 30.11.2009.)

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prichádza do úvahy vtedy, ak sa vedie konkrétne sporové konanie pred vnútroštátnym súdom, v rámci ktorého vznikne potreba výkladu či stanovenia hraníc aplikácie únieového práva, pretože vyriešenie tejto otázky je spôsobilé podstatným - prejudiciálnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s prerušením konania však treba uviesť, že súd v skutočnosti môže, ale nemusí prerušiť konanie, pretože nie každý súd je povinný obrátiť sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor, ale len súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni bez toho, aby sa proti jeho rozhodnutiu mohol podať opravný prostriedok alebo ak sa v konaní pred vnútroštátnym súdom rieši otázka platnosti právneho aktu Európskej únie. Súd môže rozhodnúť o prerušení konania z vlastnej iniciatívy alebo môže takéto prerušenie konania navrhnúť účastník, avšak súd nie je v každom prípade povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Ak nejde o prípad obligatórneho konania o prejudiciálnej otázke, tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy

súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemôže byť vyvolaný samotným podnetom alebo návrhom účastníka konania. V prípade, ak by vnútroštátny súd uznesením rozhodol o tom, že bude iniciovať konanie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, konanie preruší a obráti sa na Súdny dvor so žiadosťou.

System prejudiciálneho konania je základným mechanizmom práva Európskej únie, ktorého účelom je poskytnúť vnútroštátnym súdom prostriedok pre zabezpečenie jednotného výkladu a uplatňovanie práva Európskej únie v každom členskom štáte. Cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 155/2011). Súdny dvor nerozhoduje ani o sporných skutkových otázkach konania pred národným súdom, ani o výklade alebo aplikácii vnútroštátneho práva.

Vedľajší účastník sa svojim návrhom na prerušenie konania domáhal toho, aby Súdny dvor EÚ zodpovedal na otázku výkladu vnútroštátneho práva. V položených otázkach nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale vedľajší účastník sa v podstate domáhal zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol, že nepožiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, čím nie je daný dôvod pre obligatórne prerušenie konania zo strany odvolacieho súdu, a preto návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal podľa podaného vyčíslenia náhradu trov vynaložených v odvolacom konaní za podané vyjadrenie k odvolaniu vo výške 171,97 € (1-ina odmeny právnej služby vo výške 162,32 € s DPH + režijný paušál 9,65 €), za 1 úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka proti výroku o trovách konania (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm.b/ vyhl.č. 655/2004 Z.z.), ktoré uložil vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľa do troch dní.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.